

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcach (szer. szp. 69 mm) 3.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 5 słów) 40 gr.

Rok II.

Nr. 150.

Kraków, wtorek 2 lipca 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję rekonesy beda zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł. z odnośnikiem do domu 5 Zł.

Plany mocarstw zachodnich zmiierzające do rozszerzenia terenu wojny udowodnione.

Piąta biała księga ministerstwa spraw zagran. w sprawie wybuchu wojny

(§§) Berlin, 1 lipca. W dalszym ciągu dokumentarnych publikacji na temat winy wybuchu wojny wydało ministerstwo spraw zagranicznych piątą białą księgę pod tytułem: „Dalsze dokumenty oświetlające politykę mocarstw zachodnich w kierunku rozszerzenia terenu wojny”, zawierającą rozmowy sztabów generalnych Anglii i Francji, Belgii oraz Holandji.

Dokumenty zawarte w białej księdze, dowolnie wybrane z obszernego materiału, jaki wpadł w ręce wojsk niemieckich w czasie marszu przez Belgię i Holandję, oświetlają w znamienny sposób fakty podane do wiadomości publicznej w komunikacie naczelnej komendy armii niemieckiej z 9 maja br.

Rozkazy wojskowe pochodzenia francuskiego i belgijskiego oraz zeznania świadków dowodzą w sposób bezsporny, w jakich warunkach mocarstwa zachodnie zamierzały posłużyć się Belgią i Holandją jako terenem wypadowym dla uderzenia na niemiecki obszar przemysłowy w Zagłębiu Ruhry, oraz że plany takiego uderzenia, w które miały być również wciągnięte ziemie luksemburskie zostały przygotowane aż do najdrobniejszych szczegółów

w ścisłym porozumieniu ze sztabami generalnymi Belgii i Holandji.

Opublikowane dokumenty pochodzą z okresu od listopada ub. roku aż do kwietnia bież. roku i stanowią tem samem dowód gruntownego przygotowania imprezy wojennej angielskich i francuskich czynników wojskowych. Pewna ilość rozkazów omawia obszernie metody nawiązania łączności pomiędzy wojskami brytyjskimi i francuskimi z jednej, a dowództwami belgijskimi z drugiej strony, dalej zarządzenia w sprawie otrzymywania materiałów pędnych dla zmotoryzowanych oddziałów francuskich z belgijskich magazynów wojskowych i zapasów cywilnych, wreszcie rozkłady jazdy pociągów z wojskami francuskimi w Belgii.

Oficerowie francuscy aż do podoficerów włącznie otrzymali rozkaz przesturtorjowania dróg marszowych przez terytorjum Belgii, co miało być zakończone aż do pierwszych dni lutego. Istniały również na terenie Belgii placówki wywiadowcze francuskich oficerów. Poszczególne oddziały wojsk mocarstw zachodnich znajdowały się na terytorjum Belgii jeszcze przed 10 maja. Armia francuska była powiadomiona o operacjach, jakie belgijski sztab generalny zamierzał podjąć na wschodnim brzegu Mozy. Z drugiej strony jeden z rozkazów belgijskich podaje do wiadomości wojska fakt obecności zaprzyjaźnionych armij, co może się odnosić tylko do oddziałów wojsk francuskich.

Ze strony angielskiej

wydano zarządzenia w sprawie współpracy z belgijską policją. Szkice map zamierzonych przemarszów wojsk angielskich i francuskich stanowią dowód zarówno planowanego uderzenia na Niemcy, jak i faktu wtajemniczenia w ten plan belgijskiego sztabu generalnego.

Rada ministrów w Bukareszcie.

Podano do wiadomości publicznej odstąpienie Besarabji i półn. Bukowiny. (&) Bukareszt, 1 lipca. W piątek popołudniu odbyła się w Bukareszcie rada ministrów, o przebiegu której podano urzędowy komunikat. Komunikat ten powiadamia naród rumuński, że jego rząd zgodził się na odstąpienie Besarabji i północnej Bukowiny. Ponadto komunikat donosi, że miasta Czerńlowce, Kiszyniów i Akerman (Cetatea Alba) zostały obsadzone przez wojska sowieckie.

Osobna grupa dokumentów dowodzi wreszcie, że lewe skrzydło francuskie miało uderzyć przez Belgię wzdłuż wybrzeża morza Północnego celem dotarcia do miejscowości holenderskich Vlissingen, Breda i Tilburg.

Nazkicowany powyżej plan uzupełnia memorandum naczelnego dowódcy

niemiecku biała księga stwierdza

1. Od czasu zakończenia wojny światowej rozmowy sztabów generalnych belgijskiego i francuskiego nigdy nie zostały przerwane. To samo dotyczy również współpracy sztabów generalnych Belgii i Anglii. Fakty te na mocy bezspornych dowodów były oddawna znane niemieckiemu dowództwu wojskowemu. Poza tem również i rząd belgijski nie ukrywał tej okoliczności, mówiąc niedwuznacznie o tem wobec opinii publicznej. Podobnie rząd holenderski prowadził z Anglią i Francją szczegółowe narady wojskowe.

2. Materiały zdobyte przez wojska niemieckie w czasie akcji wojennej w Belgii, z których kilka pierwszych dokumentów opublikowano, dowodzą niezbicie, że angielsko-francuski atak na Zagłębie Ruhry przez tereny Belgii i Holandji był uzgodniony już od września 1939 r. aż do najdrobniejszych szczegółów pomiędzy sztabami generalnymi wrogich mocarstw, oraz że nietylko sztaby generalne, ale nawet walczące wojska były już powiadomione o tych rozkazach w szczegółowy sposób.

Wkońcu biała księga przynosi

angielski rozkaz wojskowy,

który wpadł niedawno w Norwegii w rę-

armii holenderskiej do posta holenderskiego w Brukseli, które nietylko dowodzi faktu porozumienia wojskowego między Holandją i Belgią, ale również niedwuznacznie stwierdza, że porozumienie to pozostawało w łączności ze ścisłą współpracą ze sztabami generalnymi angielskim i francuskim.

Znamienny ustęp tego memorandum podkreśla, że obrona linii Grebbe daje zupełną możliwość w stosownym momencie uderzenia z tej linii i przejścia do ofensywy.

Reasumując powyższe,

ce niemieckie, a który w związku z wielokrotnie podnoszonym twierdzeniem, motywującym akcję brytyjską w Norwegii, jakby chodziło tu tylko o przeciwalkę, wymierzona w ofensywę niemiecką, w sposób sensacyjny oświetla prawdziwy stan rzeczy.

Rozkaz ten jest również znamienny ze względu na to, że strona nieprzyjacielska niewątpliwie wystąpi z podobnym twierdzeniem w odpowiedzi na dokumenty ogłoszone w białej księdze, a odnoszącej się do Belgii i Holandji. Rozkazem tym jest instrukcja wydana przez angielskie ministerstwo wojny pod datą 6 kwietnia dla brytyjskiego korpusu ekspedycyjnego, wysłanego do Narwiku, która w drugim rozdziale stwierdza, że celem tej ekspedycji angielskiej są szwedzkie tereny rudy żelaznej.

Z rozkazu tego wynika, że w czasie, który jeszcze zostanie oznaczony, wojska angielskie mają swój marsz kontynuować aż na teren Szwecji, celem obsadzenia terenów rudonośnych koło Gallivare. Natomiast rozkaz nie wspomina ani jednym słowem o obecności wojsk niemieckich i o ewentualnym poleceniu dla angielskiego korpusu ekspedycyjnego wypędzenia tych wojsk z Norwegii. W ten sposób dzięki opublikowaniu

Włoskie samoloty myśliwskie.

Włoskie lotnictwo poczyniło w ciągu ostatnich lat olbrzymie postępy. Pierwszorządna jakość włoskich samolotów bojowych jest ogólnie znana. Na naszym zdjęciu widzimy trzy samoloty włoskie podczas nalotu na nieprzyjaciela. Jak już doniosły włoskie komunikaty wojenne, włoskiemu lotnictwu udało się już wielokrotnie skutecznie zaatakować angielskie bazy na morzu Śródziemnym i w Afryce.

tego dokumentu w białej księdze zostało w sposób dokumentarny i niedwuznaczny zbite twierdzenie, jakoby ekspedycja angielska do krajów skandynawskich miała charakter kontrakcji.

Od początku wypowiedzianej przez siebie wojny, mocarstwa zachodnie zmierzają do podporządkowania sobie mniejszych państw celem realizowania swoich plutokratycznych zamierzeń. Ofiarami tej polityki miały paść najpierw kraje skandynawskie, następnie Holandia, Belgia i Luksemburg, jak to wynika ponownie i niezbicie z dokumentarnej publikacji ministerstwa spraw zagranicznych.

Pierwsze posiedzenie komisji dla spraw zawieszenia broni.

Wiesbaden, 1 lipca. W Wiesbaden odbyło się w niedzielę przedpołudniem pierwsze posiedzenie niemieckiej komisji dla spraw zawieszenia broni wraz z francuską delegacją. Posiedzenie odbyło się w hotelu „Nassauer Hof”.

O godz. 11 przybył kierownik niemieckiej delegacji gen. von Stuelpnagel ze swym otoczeniem. Niedługo potem przybyli również członkowie delegacji francuskiej z generałem armii francuskiej Huntzigerem na czele.

Gen. von Stuelpnagel otworzył zebranie następującymi słowami: „Ogłaszam narady komisji dla spraw zawieszenia broni za otwarte. Komisja dla spraw zawieszenia broni służy przeprowadzeniu warunków, które zostały ustalone w układzie co do zawieszenia broni. Ma ona również stosować się do warunków, jakie wynikają z francusko-włoskiego układu w sprawie zawieszenia broni”.

Po tych słowach niemiecka komisja i delegacja francuska przystąpiły do właściwych obrad.

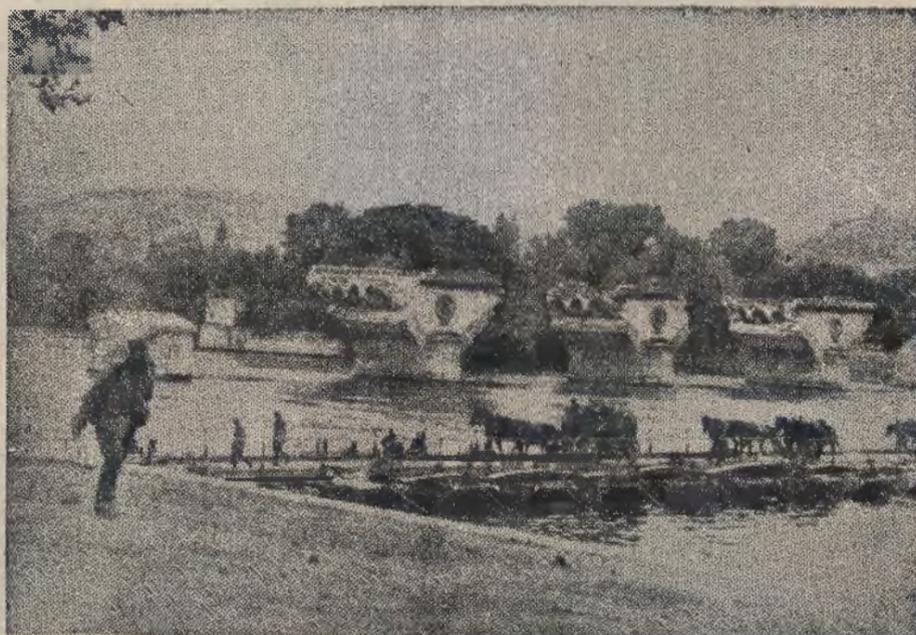
Ewakuacja ludności cywilnej z bryt. wysp w Kanale La Manche.

Demilitaryzacja wysp w Kanale La Manche koło Bretanii.

(§) Genewa, 1 lipca. Brytyjskie wyspy w Kanale La Manche położone koło wybrzeża Bretanii zostały ewakuowane. Około 50 tys. mieszkańców tej grupy wysp przeniesiono do Anglii, Szkocji i Walji.

Wyspy te zostały oficjalnie ogłoszone jako teren otwarty i demilitaryzowany.

Gdy mosty wylatują w powietrze...

Liczba mostów, wysadzonych przez cofające się wojska koalicyjne na zachodzie jest bardzo znaczna. Stara zaçada wojenna powiada, że należy utrudnić nieprzyjacielowi przedostanie się przez rzeki. Te też wojska koalicyjne wysadzają mosty w powietrze, aby przeszkodzić armii niemieckiej w szybkim posuwaniu się naprzód. — Akcja ta tylko częściowo powiodła się, gdyż natychmiast przybywały oddziały niemieckich pionierów, które w ciągu krótkiego czasu budowały nowe przejścia przez rzeki i to tak mocno, iż nawet najcięższe samochody pancerne mogły po nich przejechać. Nasze zdjęcie przedstawia jeden z mostów zbudowanych na pontonach, po którym przechodzi właśnie oddział grenadierów. Na drugim planie widać filary starego, zabytkowego mostu, wysadzonego w powietrze przez alianców.

Z dnia na dzień.

— Kraków, 1 lipca.

Unja sowjetów, Rumunja i Besarabja. Zadanie Unji Sowietów przyłączenia Besarabji do Unji sowieckiej i spełnienie tegoż zadania przez rząd rumuński nie stanowią ani niespodzianki, ani sensacji. Cała Europa znajduje się w stanie reorganizacji. Właśnie w tych dniach zwracaliśmy uwagę na to, że to nowe uporządkowanie Europy dokonuje się pod kierownictwem Niemiec od Atlantyku aż po Bug i San i że po drugiej stronie Unja Sowietów realizuje swoje dążenia poza niemiecko-sowiecką granicą interesów. Wskazywaliśmy na wzmocnienie pozycji wojskowej i politycznej Rosji sowieckiej w krajach bałtyckich i to samo odnosi się obecnie do obsadzenia Besarabji, którego właśnie dokonują wojska sowieckie.

Również z punktu widzenia historycznego, w Besarabji, kraju położonym między Prutem i Dniestrem nie dokonuje się bynajmniej jakiś niespodziewany przewrót. Raczej rozwiązuje się w ten sposób szybko i bezkrwawo węzeł naprężenia, jaki istniał już od roku 1919 pomiędzy Rosją sowiecką i Rumunją. Besarabja została obsadzona w roku 1919 przy wykorzystaniu zamieszania rewolucyjnego w Rosji.

Rosja sowiecka nigdy jednak nie zrezygnowała z tego terytorjum i jeszcze w marcu roku bieżącego Molotow wskazał na ten palący problem, dodając, że kwestja besarabeka nie ma być koniecznie załatwiona przy pomocy metod wojennych.

W Rumunji nie zrozumiano jednak tego jasnego postawienia sprawy, jak wogóle chwytliwa polityka rumuńska z ostatnich lat nie może się poszczycić zdecydowaną linią pod każdym względem.

Również i Rumunja do pewnego stopnia stała się ofiarą angielskich przyrzeczeń gwarantujących, jak wiele państw przed nią, jakkolwiek Rumunja nie pozwoliła na włączenie się bezwarunkowo do frontu antyniemieckiego. W każdym razie można powiedzieć, że niewątpliwie było możliwym załatwienie zagadnienia Besarabji w innej formie, gdyby Rumunja zajęła wyważniejsze stanowisko wobec całokształtu problemów europejskich.

Dla Polaków niewątpliwie jest interesującym obserwowaniem obecnego rozwoju wypadków na południowym wschodzie Europy, przyczem właściwie wypadki te w najmniejszym stopniu nie dotyczą naszej osobistej przyszłości i naszego bytu.

Właśnie w obliczu tych zmian, jakie w tych dniach dokonują się na północnym wschodzie, oraz na południowym wschodzie od naszych granic, wychodzi na jaw z całą wyrazistością, jakie znaczenie posiada dla nas fakt, iż na skutek obrony państwa niemieckiego, oraz układów niemiecko-sowieckich możemy stać się adwersarjuszami Niemców i Unji Sowietów, a nie stawać w żadnym sposób dotkniętymi faktem, że unja Sowietów realizuje w Besarabji swoje stare roszczenia, ponieważ nasz obszar życiowy jest chroniony uzgodnioną pomiędzy Niemcami i Unją Sowietów granicą interesów nad Bugiem i Sanem, oraz przez potęgę państwa niemieckiego.

Wielkie sukcesy niemieckich łodzi podwodnych.

Naloty na wyspy brytyjskie Jersey i Guernsey.

Główna Kwatera Wódza, 1 lipca. Należąca Komenda armji niemieckiej komunikuje: **W Francji nie było poważniejszych wydarzeń.** Jedną z łodzi podwodnych doniosła o zatopieniu 38.000 ton nieprzyjacielskich okrętów handlowych. Dalsza łódź podwodna zatopiła trzy uzbrojone nieprzyjacielskie okręty handlowe, łącznej pojemności 11.000 ton.

Podobnie jak i poprzednich dni, tak i w dniu 28 czerwca wraz z nocą na 29 czerwca zaatakowały oddziały floty powietrznej zakłady uzbrojenia w południowej i środkowej Anglii, oraz urządzenia portowe z widocznym skutkiem. Szczególnie skutecznymi były naloty na miejsca koncentracji wojsk i porty załadunku na wyspach brytyjskich Jersey i Guernsey, położonych w Kanale Angielskim, gdzie stwierdzono wielkie pożary i duże wybuchy w urządzeniach portowych.

Cztery nieprzyjacielskie samoloty zostały zestrzelone, z czego dwa przez artylerię przeciwlotniczą. Własnych strat nie zanotowano.

Kanadyjski kontrtorpedowiec zatonał

Ottawa, 1 lipca. Kanadyjski premier Mackenzie King zakomunikował parla-

mentowi kanadyjskiemu, że kontrtorpedowiec „Fraser”, należący do kanadyjskiej marynarki zatonał na wysokości Bordeaux 45 członków załogi ufonęło, względnie zaginęło. Pozostałych 115 marynarzy uratowano.

Urzędowe wyjaśnienie ministerstwa obrony kraju twierdzi, iż kontrtorpedowiec „Fraser” zatonał u ujścia Girondy skutkiem zderzenia się. Kontrtorpedowiec, którego pojemność wynosiła 1.375 ton, był zbudowany w r. 1931 w Wielkiej Brytanji. Posiadał on cztery działa kalibru 4,7, sie-

dem dział mniejszego kalibru i osiem wyrzutni torpedowych.

Francuskie wojska afrykańskie składają broń

Rzym, 1 lipca. W dobrze poinformowanych kręgach włoskich potwierdza się wiadomość, że głównodowodzący sił zbrojnych Francji w Afryce północnej, generał Nogues, wykonując rozkazy generalissimusa Weinganda, wezwał podległe sobie wojska francuskie w Marokko, Tunisie i Algierze, aby złożyły broń.

Adolf Hitler odwiedził stare miasto niemieckie Strassburg i tereny walk w Wohezach.

§§§ Główna Kwatera Wódza, 1 lipca. — W rocznicę podpisania traktatu Wersalskiego, Adolf Hitler odwiedził stare miasto niemieckie Strassburg.

Na atakiem wybrzeża Renu, przy moście z Renu do Strassburga powitał naczelnego wodza niemieckich sił zbrojnych generał artylerji Dollmann, szef armji lądowej, który wymusił przetamania Litwy Maginota w Alzacji.

Adolf Hitler, po zwiedzeniu miasta, za-

trzymał się dłuższy czas w tumie strassburskim, tem wspaniałem dziele architektury niemieckiej, na którym od 19 czerwca powiewa znówu flaga niemiecka.

Ze Strassburga Adolf Hitler udał się przez Schlettstadt na tereny walk w Wohezach, przyczem odwiedził dolinę Renu koło Breisch, w której zostało przeprowadzone decydujące uderzenie przez tę rzekę.

Bohaterska śmierć marsz. Balbo.

Rzym, 1 lipca. Główna Kwatera armji włoskiej komunikuje, iż generał gubernator Libji, Marszałek Balbo, poległ śmiercią bohaterską.

Podczas nalotu bombowego na Tobruk w dn. 28 czerwca samolot dowodzony przez Marszałka Italo Balbo stanął w płomieniach i spadł. Italo Balbo i pozostali członkowie załogi zginęli w płomieniach.

Z największym uznaniem i podziwem czyta się sztandary armji włoskiej ku czci marszałka Italo Balbo, ochotnika wojny światowej na froncie alpejskim, obrońcę kwadrantów lotnika transoceanicznego, marszałka floty powietrznej, który poległ na polu walki.

Berlin, 1 lipca. Poległ śmiercią lotnika marszałek Balbo należał do najwybitniejszych postaci faszystów. Mussoliniemu poznał on już w roku 1915. Jako jeden z pierwszych przyłączył się do wielkiej idei ruchu faszystowskiego. Zdobył on dla faszystów swą prowincję ojczystą, Ferrarę a w latach 1922 i 1923 całą równinę nad rzeką Po.

W październiku r. 1922 rozpoczął on jako t. zw. quadrumvir marsz na Rzym po stronie Mussoliniego. Podczas budowy nowego państwa Balbo był używany do rozmaitych ważnych prac. We wrześniu 1929 r. objął on ministerstwo lotnictwa, do którego należał już od kilku lat przedtem. Na tem sta-

nowisku dokonał on wiele. Celem jego pracy było uosylenie lotnictwa włoskiego motorem Śródziemnym a potem nad Atlantyk. Celem swą wzbudził jego loty całych eskadr, które przeprowadzał najprzód nad morzem Śródziemnym a potem nad Atlantyk. W uznaniu jego zasług mianowano go w r. 1933 marszałkiem lotnictwa. Był on niezwykle czynnym lotnikiem i miesięcznie przelatywał ponad 3.000 km.

W listopadzie 1933 r. marsz. Balbo został mianowany gubernatorem Libji. Położył on olbrzymie zasługi około rozbudowy tej prowincji, czyniąc ją jednym z najważniejszych osiedli imperjum faszystowskiego. Pośrodku pustyni powstały nowoczesne miasta i wsi, olbrzymie zakłady nawodnienia. Z miesiąca na miesiąc wydłużały się nowe osady, budowane przez marsz. Balbo a do Libji ciągnęły wielkie gromady kolonistów. W pracę tę wkładał marsz. Balbo całą swoją energję i inicjatywę.

Po wypowiedzeniu Francji i Anglii wojny przez Włochy, marsz. Balbo stanął na czele swoich lotników, nie ograniczając się do dowodzenia, ale przeprowadzając akcje lotnicze przy osobistym udziale. Podczas jednej z takich akcji dosięgła go śmierć lotnika.

Zwłoki marszałka Balbo przewieziono do Bengasi.

Bengasi, 1 lipca. W nocy z soboty na nie-

dziale przewieziono zwłoki poległego bohatera śmiercią marsz. Balbo do Bengasi. Trumnie marsz. Balbo i trumnom wraz z nim poległych towarzyszy broni towarzyszył podwójny szereg kawalerji tubyleców z Tobruku, gdzie wydarzył się tragiczny wypadek.

Oddziały wojskowe oddały ostatnie honory wojskowe poległym bojownikom a tłumy publiczności, stojące wzdłuż drogi uczciły ich głębokim milczeniem.

Załoba narodu niemieckiego z powodu śmierci marsz. Balbo.

Depesza kondolencyjna Adolfa Hitlera do Mussoliniego.

§§§ Główna Kwatera Wódza, 1 lipca. W związku z bohaterską śmiercią marszałka Balbo wyraził Adolf Hitler następującą depeszę do Mussoliniego:

Duce!

Właśnie otrzymałem wiadomość o zgonie śmiercią lotnika pańskiego marszałka Italo Balbo. Z powodu bolesnej straty, jaka dotknęła Pana, Duce, a wraz z Panem także cały naród włoski, wyrażam Panu moje najgłębsze współczucie.

Nad trumną marszałka również naród niemiecki łączy się w żalobie z narodem włoskim. Zasługi zmarłego dla młodego imperjum rzymskiego pozostaną również u nas niezapomniane.

Adolf Hitler.

Nieboszczka.

(Fakt autentyczny).

Przed sądem stanął wielki, barczysty chłop w parzianych portkach i innej koszuli, wymykającej się z pod niedbale zarzuconej kacakajki. Włosy miał jasne, twarz ogorzalą, z której patrzyły niebieskie, dobręduszące oczy. Szarpał długie włosy brudnymi palcami i patrzył niespokojnie, ale z wyrazem pokory i podziwu w sobie, niewarzone twarzą sędziów. Sala była przepelniona publicznością mieszana, w której przeważali chłopcy i baby w stroju podobnym do oskarżonego, w nastroju równie w połączeniu z nieukrywaną ciekawością, wyrażającą się dosadnie w otwartych ustach. Wśród świadków zwracała uwagę łobodna baba szcuple, smukła, o przepysznym kolorze włosów rudawo-złoty, które niestworzenie przemykały się z pod kolorowej jedwabnej chustki. Oczy jej akwa-marynowej barwy patrzyły chytrze na sędziów niespokojnie na chłopca, któremu sędzia zadawał w tej chwili pytania:

S. — Jak się oskarżony nazywa?
O. — Michał Tymczyszyn, jasny sądzie.
S. — Ile ma lat?
O. — Trzydzieści sześć.
S. — Czy był już karany, siedział w więzieniu?
O. — Broń Panie Boże, jasny sądzie, poznaję gospodarz jestem.
S. — Jak oskarżony jest porządnym gospodarzem, to czemu zamordował swoją żonę?
O. — Bóg mi świadkiem, jasny panie sądzie, pom jej nie mordował, ino baba sama marła.
S. — Jaki to sam umarła, skoro zeznali świadkowie i sam oskarżony przyznał się

do tego, że uderzył ją ławką i wtedy „ułożyła się na nieboszczkę”, więc jak to właściwie było?

O. — Ja jasnemu panu sędziemu wszystko powim, jak na Sądzie Ostatcznym, tak aby wyszła rychtelną prawdą.

S. — No więc słucham...

O. — To tak... moja żona Kaska była baba chorowita, albo ja wim... może ta trochę miała pańską chorobę, bo tak mi mówiła Małgoszka (rudawo-włosa baba poruszyła się niespokojnie, patrząc w naprzeciwko oskarżonego). Kaska mi ciągnęła gadzała, że to ona niby jest słaba na serce i że jakbym jej nie dogadzał, to ja kiedy trafi, z przeproszeniem pana, sędziogo ślag. Tom se myślał — niech mi ta Pan Bóg nie pamięta — że niech ją trafi, bo i tak do roboty niezdarna niby z tego serca. Ale jej nie nie mówił, tylko do Małgoszki chodził, baba malowana na gębę jak malinowe jabłko, niech se pan sędzia zobaczy sam, czy prawdę gadam (rudawo-włosa Małgoszka skraśniła i spuściła oczy, a prokurator przywołał oskarżonego do porządku). Myślałem se że to grzech, ale Małgoszka mówiła, że niakiemu grzechu nima. Jak gospodyni słabuje po pańsku i ani z ma do gospodarstwa, ani z przeproszeniem jasnego pana sędzi — do łózka. Aż akurat tamtej niedzieli mam zaprzęgać konie, bom miał z Kaską na sumo do kościoła jechać, a baba się łapie za serce i pada na łóżko. Tom se myślał, że znowu baba wzięła po pańsku i sam se pojade, a po drodze wstąpię do Małgoszki, a tu mi Wojtek na cacko obejście się wzdziara, że sie gospodyni zmarła. Mówię mu, aby se gębe zatkał i nie robił fanaberjów, ide powołać do chałupy, a baba leży akurat, niakiemu decha nima i zimna, że nie daj Boże, aż mie mroz po kościach poszedł. Babów sie naschodziło, lamentują i nieboszczkę do trumny ubierają. Przy-

szły ta chłopcy, kurzyły fajki i pocieszają me, a żem gospodarz nie od parady, tom i wódka kazał postawić i szpyrki ponaciagać z komory i kumów gościć za niebieski spokój nieboszczki. Józek od Jambrozów zrobił fajną trumnę, tom kazał pomalować, aby nieboszczka — świeć Panie Boże nad jej duszą — widziała, że nie kutwa i nie jej nie żaluję, bom gospodarz dobrze sie mający. Tak dwa dni leżała sobie Kaska w parady, świeć to było tylko, co gwiazdów, baby siedziały i tam sobie gaduły, a na trzeci dzień, to ksiądz miał przyjechać i z parady zawieźć na omentarz na wiosno odpoczywanie racz jej dać Panie.

Tak nim ksiądz przyjechał, przyszła Małgoszka, stanęła se koło mnie na przeciw nieboszczki i szturkowała me biedrem. — Michał... lubisz me?

— Ta co mi mam lubić... lubie...

— To jak me lubisz, daj mi te spódnice Kaski, co ma w skrzyni taką jedwabista od niedzieli... na co jej tera?

Tom se myślał, co recht, to recht. — Weź se, jak masz ochotę...

Małgoszka się ucieszyła i przysunęła się do mnie, że aż dech zaparło.

— A kożuch me dasz? Co jej tam po kożuchu w niebie — świeć Panie Boże nad jej duszą — albo jej trza kożucha?

Tom se pomyślał co recht, to recht, na co nieboszczce kożucha — weź se Małgoszka weź...

Małgoszka jakosi na mnie tak spojrziała, a wielone oczy to ma jak ta przypłyna gadzina, znowu me chyćciło, w dołku.

— Michał, a na co jej ta chustka jedwabna, robaki w grobie zniszcza, a ja bym miała od niedzieli, dałbyś mi ją?

Jakos mi było niaki ściągać chustkę z nieboszczki, ale se myślał co recht, to recht, poco robakom chustki.

— Nie drap sie w głowę Michał, ja

sama ściągnę, baby zagadane, to nie uwidzia.

Posła do nieboszczki i tak jej ładnie chustkę ściągnęła, że myślał, że ino coś na głowie poprawia na włosach. Tom sie ucieszył, że Małgoszka fajną chustkę będzie miała i se damam czego jegomość-ksiądz nie przyjeździe, a Małgoszka mówi: „Michał... lubisz me?”

— Ta co mi mam lubić... lubie...

— No to już nie chce, ino te korale, poco nieboszczka — Panie świeć nad jej duszą — ma brać do grobu, albo to potrzebne prawdziwe korale? Jak taka bogaczka pojedzie, to i święty Pieter nie przepuści, nie wiesz jak to ksiądz na kazaniu mówił?

Tom se znowu pomyślał, co baba ma recht, ino powiedział Małgoszce, aby se korale ściągnęła. Ale Małgoszka niaki nie mogła podpiąć, to poszedłem sam. Tak sie coś te korale popłatały, że niaki nie mógł ich ściągnąć i już odpinam... a Kaska nieboszczka zaczyna dychać... Tom se myślał, że ino mi sie uwidziało, ale me skóra ścierpa i przedko te korale odpinam, a nieboszczka sie rusza... Znow se myślałem, że sie chyba blekotu najadł, jak nieboszczka, to nieboszczka... a tu jasny panie sądzie, Kaska sie podnosi... Baby jak to widziały jak narobiły wrzasku, jak zwróciły jedna przez drugą z chałupy wydzierać... a gwałtować... to mi sie pomieszalo w głowie. Nieboszczka śladła se w trumnie i sie patrzy, a mme włosy postawały i nogi pozarastały do ziemi. Z tego strachu jak nie chyć ławki, jak nie hukne w babe... tak sie nazad na nieboszczkę ułożyła. Ta dzie kto widział, jasny sądzie, aby nieboszczka wstawała, com miał robić jasny sądzie?

Sąd uwolnił Michała Tymczyszyna od winy i kary.

JO-KO-MA.

Telegramy marszałka Goeringa i gen. v. Brauchitscha.

Berlin, 1 lipca. Marszałek Goering wysłał do Mussoliniego depeczę kondolencyjną z powodu śmierci marsz. Balbo, zasłużonego bojownika idei faszystowskiej. Głównodowodzący armii niemieckiej generał-pułkownik von Brauchitsch wysłał telegram kondolencyjny z powodu śmierci marsz. Balbo do szefa włoskiego sztabu generalnego marsz. Badoglio.

Reynaud uległ wypadkowi.

Rzym, 1 lipca. Agencja Stefani donosi z Genewy, że h. premier francuski Reynaud podczas jazdy samochodem do Saint Maxime padł ofiarą wypadku samochodowego.

Jego samochód przewrócił się, przyczem Reynaud został ciężko ranny w głowę.

Jak doszło do katastrofy Reynauda?

Genewa, 1 lipca. Na temat katastrofy samochodowej, której ofiarą padł b. premier francuski Reynaud, zakomunikowano, iż wypadek ten miał miejsce w departamencie Var. Skutkiem zbyt wielkiej szybkości samochód Reynauda przewrócił się i wpadł do rowu. Reynaud, który odniósł poważne kontuzje, miał zostać przewieziony do szpitala.

Kompletny chaos ewakuacyjny w Anglii.

(!!) Genewa, 1 lipca. Chaos w akcji ewakuacyjnej w Anglii dosięgnął obecnie szczytu, nieznanego dotychczas w historii tego kraju.

Z przesłaniem wysłuchała w piątek brytyjska ludność cywilna zawiadomienia brytyjskiego ministerstwa zdrowia, w myśl którego wszystkie dotychczasowe zarządzenia zostały zniesione, a w ich miejsce ma być wypracowany zupełnie nowy plan przeniesienia ludności w bezpieczne okolice. Dobrowolna ewakuacja dzieci ma być w dalszym ciągu kontynuowana, jednak ministerstwo już teraz zwraca uwagę, że różne teresy, do których dotychczas kierowano dzieci, ze względu na wojenne warunki nie mogą już być obecnie uważane jako bezpieczne, i z tego powodu należy dzieci przewozić do innych części kraju. Z tego powodu wiele dzieci zmuszonych było dotychczas zmienić miejsce pobytu po raz trzeci lub czwarty.

Pozatem rząd angielski prowadzi akcję ewakuowania dzieci niezwykle opieszale, ponieważ w międzyczasie okazała się konieczność masowego ewakuowania ludności cywilnej z wielkich połaci kraju. Wśród ludności terenów dotkniętych masową ewakuacją panuje olbrzymie zamieszkanie, ponieważ żorjentowano się, że angielskie organa rządowe w najwłaściwszym terminie nie dorosły do ogromu zadań, jaki stawia dla administracji tego rodzaju masowa ewakuacja.

Obrzucono bombami lotniska angielskie.

(SS) Główna Kwatera Wodza, 1 lipca. — Naczelna Komenda armii niemieckiej komunikuje: We Francji i na morzu nie było żadnych szczególnych wydarzeń. W nocy na 30 czerwca niemieckie samoloty bojowe zaatakowały bombami urządzenia portowe i fabryki broni w Anglii i Szkocji. W wielu miejscach zaobserwo-

wano eksplozje i pożary, zaś w szczególności w portach Cardiffu i Bristolu, gdzie poszły z ogniem liczne zbiorniki materiałów pędnych. Celem dalszych skutecznych ataków powietrznych były lotniska w Lincoln, Nottingham i York. Cztery samoloty nieprzyjacielskie zestrzelono artylerią przeciwlotniczą. Jeden samolot niemiecki zaginał.

Włoska łódź podwodna zatopila parowiec płynący w konwoju.

Rzym, 1 lipca. Włoski komunikat wojenny z soboty brzmi następująco: Naczelna komenda armii włoskiej komunikuje: Jedna z naszych łodzi podwodnych zatopila po ataku, przeprowadzonym przy pomocy torped i artylerji uzbrojony parowiec pojemności 10.000 ton, płynący w konwoju.

W Afryce północnej, na południe od Marsa Matrup zbombardowano skutecznie obóz, przyczem wojska zostały ostrzelane z karabinów maszynowych, urządzenia zostały trafione bombami. 20 samolotów zostało zniszczonych na ziemi. Wszystkie nasze samoloty powróciły do swych lotnisk.

Włoski komunikat wojenny.

(S) Rzym, 1 lipca. Kwatera główna włoskich sił zbrojnych komunikuje: Ożywiona działalność naszych kolumn na granicy Cyrenaiki. Niektóre obiekty zostały zajęte oraz zaatakowane. Nieprzyjacielskie jednostki zmotywowane zosta-

ły odparte. W walkach powietrznych zestrzelono cztery nieprzyjacielskie samoloty bojowe, przyczem wzięto do niewoli kilku członków załóg tych samolotów. Dwa samoloty własne nie powróciły.

W toku jednego z nieprzyjacielskich ataków loniczych na port lotniczy w Tobruk, gdzie jednak nieprzyjaciel wyrządził tylko nieznaczne szkody, przystąpił do ataku nasz samolot myśliwski, które z miejsca zestrzeliły 2 samoloty nieprzyjacielskie. Zdaje się nie mieć wątpliwości, iż trzeci samolot nieprzyjacielski został również zestrzelony. Jeden z ataków powietrznych na lotnisko Massusa nie spowodował żadnych szkód. Jeden aparat nieprzyjacielski zestrzelono przy pomocy artylerji przeciwlotniczej.

Wyjazd Mussoliniego na tereny operacyjne.

(S) Rzym, 1 lipca. Jak donosi specjalny sprawozdawca Agencji Stefani, Mussolini zwiędził w piątek tereny operacyjne na froncie alpejskim.

Minister informacji Prouvost oświadcza:

Zurych, 1 lipca. Wiadomo, że opinja angielska bardzo krytycznie ustosunkowała się do gabinetu marsz. Petain i do kroków poczynionych przez niego w sprawie zawieszenia broni. Premier angielski Churchill zarzucił Francji coś w rodzaju dezercji, nie też dziwnego, że zarzuty te odpięra obecnie francuski minister propagandy Prouvost. W rozmowie z amerykańskim dziennikarzem oświadczył on co następuje: „Nie zamierzałem ukrywać omyłek i błędów naszego kraju, a w obecnej chwili każdy Francuz ponosi ciężar odpowiedzialności. Jestem też przekonany, że praca i skupieniem da się Francję odbudować. Każdy Francuz podziela zdanie marszałka Petain, dlatego też żałujemy szczerze, że rząd angielski nie zajął tego same-

go stanowiska, wyrażającego się w skupieniu i milczeniu i niesłusznie nas krytykuje.

Przed wypowiedzeniem wojny uchwałił parlament angielski ogólny obowiązek służby wojskowej. Już w pierwszych miesiącach wojny mieli Anglicy dostarczyć nam 26 dywizji. Zaden z francuskich rządów nie omieszkał zwracać uwagi rządu angielskiego na trudności napotykaną przez Francję, która trzymała pod bronią mężczyzn 48-letnich, podczas gdy w Anglii nie powołano jeszcze roczników począwszy od 28-go. Rząd angielski jednak argumentował niedostarczenie wojska brakiem broni i koszar i niemożnością przetransportowania niedostatecznie wyćwiczonego wojska. W marcu b. r. udała się do Londynu wycieczka dziennikarzy francuskich

i stwierdziła, że wojenny wysiłek Anglii jest grubo niedostateczny. Anglia wierzyła w skuteczność blokady i rzuciła się nadal, jak za czasów Pitta, według tradycyjnych wskazówek.

Nie potrzeba opisywać różnych faz wojny w Belgii i w północnej Francji. Dnia 12 czerwca wprowadził Reynaud gen. Weyganda do rządu. Na posiedzeniu tego, które było najbardziej dramatyczne ze wszystkich mi znanych, określił francuski generalissimus położenie, a większość członków rządu była zdania, że z zawieszeniem broni czy bez zawieszenia Francja nie zdoła ująć całkowitej okupacji. Wobec tak tragicznej sytuacji postanowiła rada ministrów zwrócić się do Churchilla, aby przybył do Francji, celem porozumienia się z rządem. Następnego dnia we czwartek 13 czerwca została rada ministrów zwołana na godz. 3-cią celem pomówienia z angielskim premierem. Ministrów francuscy oczekiwali go bezskutecznie przez dwie godziny. O godz. 5-tej przybył premier Reynaud i minister Mandel. Zakomunikowali oni, że widzieli się z Churchillem, który jednak zaraz potem powrócił do Anglii. Rada ministrów prosiła Reynauda o zakomunikowanie zdania Churchilla na wypadek, gdyby Francja była zmuszona złożyć broń. Odpowiedź premiera brzmiała: Premier Churchill oświadczył w porozumieniu z ministrem spraw zagranicznych lordem Halifax i ministrem produkcji lotniczej, że rząd angielski w dalszym ciągu w miarę możliwości udzieli pomocy na morzu i w powietrzu. Gdyby jednak Francja była zmuszona zawrzeć zawieszenie broni, to rząd angielski nie będzie utrudniał Francji tego kroku, rozumiejąc jej położenie, w którym znalazła się wbrew swej woli.

Dalsze poczynania rządu odbyły się w świadomości deklaracji brytyjskiego premiera. Postanowiono z dwóch powodów zacczekać jeszcze dwie godziny z krokami mającymi na celu zawieszenie broni. Gabinet francuski chciał najprzód odczekać odpowiedź Roosevelta na ostatni apel rządu francuskiego, a następnie poinformować rząd angielski co do dalszych skutków sytuacji. Trzeba podkreślić, że w tym czasie niektórzy ministrowie, a zwłaszcza Mandel, który nie był upoważniony przez rząd francuski, interweniowali u rządu angielskiego.

Poczynili oni tam odpowiednie kroki w tym duchu, aby rząd angielski był wobec Francji znacznie mniej wyrozumiały i zajął stanowisko bardziej kateryczne.

Od tej chwili wypadki następowały z niezwykłą szybkością. Konieczność poznania warunków zwycięzcy stawała się dla Francji coraz bardziej piekącą. Rząd francuski był zdania, że musi pozostać w kraju i dzielić losy swoich współobywateli. Rząd francuski powziął decyzję swoją zupełnie z wolnej woli, a chociaż niektórzy członkowie parlamentu sądzą o tem inaczej, to nie zmienia to postaci rzeczy. Unikając obowiązków cięższych na nich, wykluczyli się ci ludzie ze społeczności francuskiej. Ani groźby, ani też czyjekolwiek wyrzuty nie zdołają zmienić postanowienia francuskiego.

Z DNIA.

Komercjalna rozmowa.

Dawno to były czasy. Dawne i jak to się mówi dobre. Chociaż były też rzeczy złe, jak np. fakt, że nie mogłem od dwóch braci Goldbergów wydobyc procentów z hipoteki ciężącej na ich t. zw. realności.

Miejscem spotkania mojego z braćmi Goldbergami była jedna z warszawskich kawiarni niedaleko dworca. Lokal był już dosyć zapelniony publicznością, za chwilę miała zacząć grać orkiestra. Dużo pięknych kobiet: nie zwracały one jednak tym razem mojej uwagi, gdyż myśli moje przebiegały przy braciach Goldbergach, przy osmiu procentach, które mieli mi płacić, ale oczywiście nie płacili. przy ewentualnej skardze sądowej i przy różnych tego rodzaju sprawach. Sprawa hipoteki ciągnęła się już od czterdziestu zgórs lat, gdyż działek mój miał tę niestrawność, że powierzył braciom Goldbergom kilkadziesiąt tysięcy rubli.

— Wiecej kiedyż zaczną mi panowie regularnie płacić procenty? — zacząłem pertraktacje, nie chcąc się bawić w żadne literackie dygresje.

Starszy Goldberg spojrział na mnie nieomal, że rozczulony. Pokiwał głową i rzekł:

— Czy pan wie, panie Ypsyloński, że ja jestem pańskiego dziadka!

— Tak? — zapytałem sucho. — Możliwe.

— Co to znaczy możliwe? — zaczął się Goldberg. — Napewno go znałem: był taki młody, przystojny, starszy pan, nosił siwą brodę, był dosyć małomówny, bardzo dużo pijał herbaty.

Po chwili zastanowił się, zwrócił do swego brata Goldberga nr. II.

— Słuchaj Szloma, kiedy to było, kiedyśmy poznali dziadka pana Ypsylońskiego? Czy to było w roku 1896 czy 1897? Zda się, że ja miałem wtedy sześć lat. Poczekał, urodziłem się w roku 1890 i wtedy sięgałem do kantu stołu. Pamiętam, że byłem u pańskiego dziadka z moimi rodzicami i nosiłem wtedy czerwoną czapkę. Pamiętasz Szloma, tę czapkę czerwoną? Była zdaje się z jedwabiu, a może z aksamitu.

[Wspomnienia rodzinne obu Goldbergów poczęły mnie lekko denerwować.

— No, dobrze, dobrze, proszę pana, ale wracamy do tematu, kiedy dostanę procenty mojej sumy?

Starszy Goldberg skrzywił się lekko. Potem oblicze jego się rozpozogodziło, jakby mi wybaczyl to nieprzyjemne, bardzo realistyczne intermezzo i rzekł pobłażliwym tonem:

— Co się pan tak spieszy do tych procentów? Czy nie lepiej pogadać o dawnych, dobrych czasach? Szloma, czy ty nie uważasz, że pan Ypsyloński jest podobny do swego dziadka? — rzekł starszy brat, zwracając się do młodszego. — Tylko dziadek pański miał bardziej wyrazisty podbródek. Ale oczy, nos, cały owal twarzy wykapany dziadek! — Zaczął mi się dokładnie przyglądać, jak urzędnik w biurze paszportowym, który wypełnia rysopis. Młodszy Szloma również wtrącił swoja uwagę:

— Mylisz się Baruch. Pan Ypsyloński jest zupełnie podobny do swojej babki! — Spojrział na mnie jak w obraz pełen zachwytu. — Zupełnie te same piękne niebieskie oczy, ten sam miły uśmiech, u. jaki pan jest przystojny!

Byłem bliski omdlenia. Zaciśkałem pięści i zgrzytałem zębami, co mi przychodziło z pewną trudnością, gdyż właśnie czekałem na wprowadzenie kilku sztuk „toczyłem”, jak mówią poeci, dziko oczami.

— Jak pan nie przestanie zajmować się moją rodziną i nie powie, kiedy dostanę zaległe procenty, idę odrazu z tej kawiarni do adwokata.

Obaj bracia podskoczyli na krzesłach, jakby służyli słynnemu Galvaniemu za doświadczalne zwierzęta przy badaniach nad elektrycznością.

— Ależ panie Ypsyloński! Trudno z panem mówić o rzeczach miłych, abstrakcyjnych, tylko pan ciągle powraca do tej obrzydliwej, brudnej mamony! — Jeżeli panu ta mamona jest taka wstępna i brudna, to niechże ją pan u diabła da! O nic innego mi nie chodzi. Bracia zobaczyli, że sytuacja staje się poważna, to też poczęli pertraktować. Tym razem zupełnie realnie. Bez opowiadania historyjek o rodzinie, z dziwnym poczuciem realności.

Rezultat był ten, że zamiast dostać 2000 złotych, dostałem 100!

Oj dobra, dawne czasy...

Ścieżki nieuczyszczane.

Kostek leżał wyciągnięty na dzikiej plaży. Przed chwilą wyszedł z wody i kropelki przezroczyście perliły się na jego opalonem ciele. Gonil oczami białe chmurki, które wolno przesuwały się po niebieskim płacie nad nim, nie myśląc właściwie o niczem. Piers podnosiła mu się i opadała użnożona wysiłkiem, jak kończąc zaczynającego się gotować mleka.

Nad rzeką, spoczywała gorąca, paląca żarem cisza. Zaden podmuch nie kłócił spokoju lipcowego południa. Jakże lubił te chwile, w których sam spoczywał na piasku, otoczony tylko powietrzem i swojemi myślami! W takie południa często zdawało mu się, że zapanowała w naturze całkowita stagnacja, że przyroda obumarła i nawet rzeka zatrzymuje swe wody, by uczcić w ten cichy sposób źródło swego życia — słońce.

I on je wtedy też czuł przez lubieżne odślonienie mu swego śniadego ciała i rozkoszne wypooczywanie na gorącym piasku. Kostek gonil oczami białe chmurki, gdy nagle chwila urosła w fakt.

Wyrwał go z rozkosznego stanu półjawy — krzyk.

— Ratunku!

— Topię się!!!

Na krzywych, cienkich owłosionych nóżkach pobiegł w kierunku głosu. Na brzegu stał ktoś, wrzeszczał i machał rękami.

Bez chwili namysłu rzucił się w wodę. Szeroko żeglując, odpychał się od powierzchni ku dnu. Ilek razy tak zapadał się pod wodę z prawdziwą rozkoszą, dla treningu, dla sportu, dla przyjemności. Teraz płynął z obowiązku. Mętna, zielonkawa woda nie pozwalała na daleki krąg widzialności. Po chwili zabrakło mu powietrza i musiał wypłynąć. Nabrał pełne płuca i znów się zanurzył. W zmętniałym promieniu zobaczył leżące ciało. Złapał pod pachę bezwładną kobietę i wypłynął. Z rąk mu ją zabrał ludzie.

W czasie ratowania wyłowionej, legł opodal zmęczony, raczej przeżytem wrażeniem, niż samym czynem. A myśli jego teraz wirowały w koło wyratowanej przez niego kobiety. Tak mało go zainteresowała, że nawet nie spojrział i nie przypatrzył się jej.

— Nareszcie otworzyła oczy — niezmany, radosny głos poderwał go z ziemi. Podszedł bliżej. Stanął u jej nóg i założył kudłate ręce na podobnie owłosionej pierś. Uratowaną wstrząsały gwałtowne torsje. Nie przeszkadzało mu to w gruntownej analizie tej kobiety. Oglądał ją, jak się ogląda ciekawy eksponat na wystawie. Brwi po chwili podniósł do góry, co go uczyniło podobnym do nastroszonego jastrzębia. Klasyczne formy jej ciała i piękno zmęczonych oczu zatargały nim i wstrząsnęły dreszczem.

Blada, leżąca kobieta powoli wodziła oczami po otaczających ją ludziach, jak gdyby szukała swego wybawcy i równocześnie zapytywała ten tłum ciekawych, czego chce od niej. Dłużej zatrzymała wzrok na podłużnej, piegawatej twarzy Kostka. A twarz ta zaczęła się uśmiechać odrochowato, radośnie. Kostek zrozumiał, pokochał w tem jednym spojrzeniu tę, która go tak nie nie obchodziła jeszcze kilka minut temu i napeczniał niewypowiedzianem szczęściem. Radość jego była tem większa, że widział jak umiechała się i jej usta, a oczy są w niego wpatrone. Spojrzął po otaczających go twarzach, które wyrażały podziw, ale równocześnie umysłowały mu bolesną prawdę. I zniechęcił tych ludzi, których przed chwilą był w stanie całować.

Uśmiech jego powoli zastygł, stawał się bezsensownym. Ale śmiał się jeszcze, śmiał się już nie do niej, a sama ze siebie, że mógł się zakochać, że wierzył w tę absurdalną możliwość, iż może się jej podobać. On!

W szerokim, bolesnym śmiechu ukazał szczerzane resztki zębów.

Krecona czupryna żeglowała między zdziwionymi ludźmi, którzy rozstępowali się przed nim, jak przed warjatem, inni z podziwem, a jeszcze inni z zazdrością, że nie są z tej samej planety co on, planety bobaberów.

Jan Girges-Gawroński

Stanowisko armji gen. Woygonda — ciosem dla Anglii.

Sztokholm, 1 lipca. Plan Anglii, która miała nadzieję, że francuskie imperium kolonialne będzie kontynuowało walkę przeciwko Niemcom zaczyna się załamywać.

W piątek popołudniem radio brytyjskie podało do wiadomości, że general Mittelhanser, głównodowodzący francuskiej armji lewantyńskiej w Syrii, który dotychczas odgrywał wielką rolę w brytyjskiej propagandzie wojennej przeciwko Petainowi, zarządził przerwanie walki i tem samem podporządkował się swemu rządowi. Smutną tę wiadomość podano w Londynie bez komentarzy.

Ze strony urzędowej nie miało się dotychczas odważyć zakomunikować opinii publicznej, że Francja wszystkich emigrantów, którzy chcą obecnie prowadzić walkę przeciwko swej odcyznieniu, uznała za zdrajców stanu i że wszyscy ci emigranci zostaną odpowiednio do powyższego zarządzenia pociągnięci do odpowiedzialności.

Brytyjskie bomby na ziemi duńskiej.

(:) Kopenhaga, 1 lipca. Agencja Ritkaus donosi o ataku angielskim na Danję. W nocy z ośwartku na piątek 10 samolotów angielskich zrzucało koło Nyborga rakiety świetlne i około 20 bomb wybuchających. Z pośród ludności nikt nie doznał szwanku, wyrządzono tylko nieznaczna szkoda materialna.

Pożar, jaki wybuchł, został szybko ugaszony przez straż pożarną z Nyborga. Jak dowiaduje się dalej agencja Ritkaus, bomby nie trafiły żadnego obiektu wojskowego, a szkody zostały wyrządzone wyłącznie w obiektach, będących prywatną własnością.

Zamach bombowy

na gmach bryt. ambasady w Chinach.

(S) Czunking, 1 lipca. Według Informacji Reutersa, w ub. piątek rano podrzucono bombę pod drzwi gmachu ambasady brytyjskiej.

Bomba eksplodowała, raniąc lekko pewnego Chińczyka, urzędnika ambasady. Sprawcy zamachu udało się zbiec.

Zamiatowania sportowe Mussoliniego.

Z pośród meków stanu, którzy zajmują czołowe stanowiska w tem czy owem państwie, Mussolini jest bodaj że najbardziej wysportowanym człowiekiem. Podczas gdy Chamberlain długo wahał się, zanim zdecydował się wsiąść do samolotu, celem udania się do Niemiec dla odbycia konferencji w Monachjum, Duce jeździ codziennie od szeregu lat swoim samolotem, którym sam kieruje, a nawet niejednokrotnie daje lekcje latania najlepszym lotnikom. Nie dziwnego, że jego synowie już od najmłodszych lat nauczyli się latać, i odznaczali się w wojnie włosko-abyssyńskiej, — podobnie jak i zięć Mussoliniego hr. Ciano.

Mussolini uprawia prawie że każdy sport.

Benito Mussolini jest bardzo dobrym pływakim. Pewnego razu zdarzyło się, że zajął kąpiel na środku jeziora. — Tymczasem zjawila się delegacja wyższych urzędników, którym nie pozostaowało nic innego, jak zdjąć galowe mundury, ubrać się w spodnie kąpielowe i popłynąć do swego szefa.

Wódz narodu włoskiego jeździ oczywiście konno, kieruje swoją łodzią motorową, autem, motocyklem, a w zimie z zamiataniem jeździ na nartach, najchętniej z odkrytą piersi.

Niejednokrotnie zasiada on przy kierownicy motorowego pługu, lub traktora. Pewnego razu zwrócił się on do senatorów z następującymi słowami:

— Niektórzy zarzucają mi, że jeżdżę konno? Wszak jestem młody!

Gdy innym razem przygotowano przed jego stołem fotel, zawołał on:

— Fotel? Fotel dla mnie! Precz z nim natychmiast! W przeciwnym razie wyrzucę go przez okno. Fotel i pantofle, to truciźna dla mężczyzny!

Na Forum posiada Mussolini salę gimnastyczną, ze wszystkimi przyborami do ćwiczeń, a więc koniem, poręczami, drabinką i t. p.

Jest on też znakomitym szermierzem, czego dowód dał już niejednokrotnie. Czasami wchodzi do sali, gdzie odbywają się ćwiczenia szermierze, chwytając za floret lub szpadę, wdziewa maskę i wyszukuje dla siebie najgroźniejszego przeciwnika, nierazko sięga się z samym nauczycielem szermierki, lecz wówczas zawsze bez maski.

Znaną jest historia zawodów pływackich, jakie urządził Mussolini w lecie 1937 roku dla swoich współpracowników. — Wszyscy czynni wówczas ministrowie wzięli udział w tych zawodach, a Starace, generalny sekretarz partji, zwyciężył.

Także minister spraw zagranicznych hr. Ciano jest mistrzem we wszystkich sportach wodnych. Ulubionym zaś jego sportem jest wioślarstwo. (b.)

Olbrzymia połać Francji miała być zamieniona w pustynię.

Tajny rozkaz francuskiego sztabu generalnego.

(S) Genewa, 1 lipca. Ze znalezionej obecnie tajnego rozkazu głównej kwatery sztabu francuskiego z 8 czerwca wynika, że wojska francuskie otrzymały rozkaz zniszczenia wszystkich magazynów środków żywności, nie wyłączając cywilnych, wysadzenia wszystkich zbiorników wody i stacji wodociagowych, spalania magazynów z paszą, wogóle zrównania z ziemią wszystkiego, co mogłoby dostarczyć środków do życia. Olbrzymi pas kraju miał być przed wycofaniem się sprzymierzonych zamieniony w pustynię.

Tego rodzaju zarządzenia nie mogły jednak zaszkodzić szybko posuwającemu się wojskom niemieckim, posiadającym znakomicie zorganizowany aparat zaopatrzenia, natomiast odbyły się na tysiącach rzeszach uciekinierów belgijskich i francuski tego działania zniszczenia. skutki tego działania zniszczenia.

Uciekinierzy zostali przemocą wypędzeni przez Francuzów ze swych gospodarstw i mieszkań i przez szereg dni byli pozbawieni wody i chleba, ich dzieci nie otrzymywały mleka, a resztki bydła paszy. — Nie koniec na tem. Uciekające wojska używały ludności cywilnej do krycia swej ucieczki. Dopiero wojska niemieckie uwolniły uchodźców z ich nieszczęścia, zaopatrzyły je w konieczne środki żywności i umożliwiły im powrót do swych miejsc zamieszkania.

Hiszpańska artylerja ostrzeliwałe samoloty brytyjskie.

Madryt, 1 lipca. Hiszpańska artylerja przeciwlotnicza otwiera w piątek pod Tarifes w Andaluzji ogień na nadlatujący od strony Gibraltaru samolot brytyjski, który przeleciał nad hiszpańskimi wodami terytorjalnymi. Samolot po ostrzeleniu go, powrócił do Gibraltaru.

Londyński „Cristal Palace”.

Kopenhaga, 1 lipca. Ostatnio przystąpiono w Londynie do zdemontowania olbrzymiego pałacu kryształowego, który został wybudowany podczas wielkiej wystawy celem zużycia, zawartego w nim, żelaza na cele wojenne.

Anglja zrywa stosunki handlowe z Francją.

Paryż, 1 lipca. Najwyższa instancja urzędowa angielskiego handlu „Board of Trade” rozporządziła ostatnio, że od dnia 25 czerwca wszelki wywóz towarów do Francji łącznie z Koryką, zostaje zakazany, a wszystkie licencje wywozowe do tego kraju tracą automatycznie swą ważność.

Lipiec — wakacje — kanikuła.

Kraków, 1 lipca.

Nadeszło lato. Rozpoczyna się lipiec, którego nazwa pochodzi od kwitnących lip. A właśnie lipy niedawno temu zaczęły kwitnąć, napełniając powietrze przemiłym zapachem. Nie mamy czasu jednak zachwycać się nim. Musimy pamiętać o tem, że z kwiatu lipowego robi się doskonała herbata, napewno lepsza od rozmaitych sztucznych namiastek.

Zaczęły się wakacje. W sobotę dzieci w szkołach dostały świadectwa. W jednych domach słychać okrzyki radości, bo świadectwo jest dobre, gdzie indziej znowu płacz i narzekanie, bo synek czy córeczka „wagarowali” się przez cały rok i teraz będą musieli powtarzać klasę.

W normalnym czasie wyjeżdżało się na wakacje. Na kolejach panował żywy ruch. Dyrekcje kolejowe uruchomiły nowe pociagi, powiększały skład wagonów, gdyż całe rodziny wyjeżdżały na letnisko. — Choćby do Psiej Wólki czy Kaczego Dołu, byleby się tylko można pochwalić, że było się na wakacjach, na letnisku. Dzisiaj wojna tłoczy wszystko. Na wakacje wyjeżdżają tylko bardzo nieliczni, przeważnie ci, którzy mają rodziny na wsi, względnie których stan zdrowia zmusza do udania się na kurację. Całe społeczeństwo musi się odać wzmoczonej pracy, gdyż czas są tego rodzaju, że każda godzina jest droga. Czyż wiemy, co nas czeka jutro? Trzeba więc o tem jutrze więcej myśleć i przygotowywać się na każdą ewentualność.

Rozpoczyna się

okres t. zw. kanikuły.

Trzeba przypomnieć, że nazwa ta pochodzi od łacińskiej nazwy „Dies canicularis”, czyli „psich dni”, które właściwie trwają od 23 lipca do 23 sierpnia. Jest to okres najgorętszy w Europie. Nazwę wzięto od tego, że w dn. 23 lipca słońce staje w znaku lwa. Okres ten zaczyna się heljokalnym wschodem Syriusza w konstelacji Psa Wielkiego.

Zazwyczaj w normalnych czasach był to okres specjalnie trudny dla „dziennikarzy”. Ponieważ zazwyczaj dyplomaci i politycy bawili na urlojach, parlamenty i sądy były nieczynne, przeto właściwie nie było o czem pisać. Trzeba więc było sięgać do zasobów fantazji i rewelacyjne wiadomości tworzyć „na własnym drucie” aby tylko zaspokoić głód sensacyjnych depesz. Ilek w tym czasie wymyślono dowcipów mniej lub więcej udanych, choćby wspomnieć słynnego już weża morską z Leg Neach itd.

Dzisiaj oczywista wojna stara się o to, abysmy nie byli pozbawieni naprawdę doniosłych wiadomości. To też publiczność czeka na każdy numer dziennika z niecierpliwością.

Lipiec jest miesiącem bardzo ważnym dla rolnika.

W tym to miesiącu rozstrzygają się zazwyczaj losy urodzaju. To też rolnicy bacznie obserwują barometry i żyją w wielkiem podnieceniu. Czasem jeden dłuższy deszcz i praca całego roku idzie na marne.

Jeśli chodzi o przepowiednie pogody, to bardzo ważnym jest dzień 2 lipca — święto Nawiedzenia N. Panny Marji.

Deszcz na Nawiedzenie Panny. Potrwa pewno do Zuzanny.

A zatem niemala perspektywa, gdyż dzień św. Zuzanny wypada na... 11 sierpnia. Mamy i dokładniejszą wróżbę:

W dzień Marji Nawiedzin Gdy deszczowy ros, Czerdzieści dni podobnych Po-sobie przynosi.

Jeszcze bardziej ponure horoskopy niż się ze sobą dzieł Siedmiu Braci Śpiących (10 lipca). Mianowicie:

Gdy siedmiu braci śpiących Kropla dżdżu porosi, Na siedmiotygodniową Wilgoć się zanosi.

Musimy także obserwować, jaka będzie pogoda w dzień św. Jana Gwালberta (12 lipca), gdyż:

Jak się św. Jan obwieścił, Takich będzie dni trzydzieści.

Obserwacja stanu pogody w lipcu pozwala także wnioskować o opadach atmosferycznych w zimie. Mamy więc przysłowio:

Na święty Jakób chmury, Będą śniegu fury.

Dzień św. Jakóba wypada 25 lipca. Dalej mamy przysłowio:

Dzień św. Jakóba przed wschodem pogodny, Ze zapelnim gromem, masz znak niezawodny.

Lub też:

Jak na Jakóba ciepło, Będzie się zimno W Boże Narodzenie wielko.

I wręczniej:

Po gorącym lipcu, gdy sierpień ochłodzi, Zima twarda zwyczajnie z wielkim śniegiem chodzą.

A tymczasem

dzień staje się coraz krótszy.

Początkowo nie zwracamy na to uwagi, gdyż każdego dnia ubywa po minucie, — dwie, ale pod koniec miesiąca różnica jest już bardzo znaczna, między bowiem 1 a 31 lipca różnica ta wynosi godzinę i sześć minut.

Mimo istniejących trudności, trzeba jednak jakoś wykorzystywać to lato. Nie mogą wyjechać na letnisko — starajmy się przebywać jaknajwięcej na powietrzu, — chodząc na dalsze spacery do lasu, czy też na kąpiel do rzeki. Organizm musi wypocząć podczas lata i nabrać sił, aby przygotować się do znoszenia trudów zimy. Robot.

KRONIKA

Ostrzeżenie przed przekraczaniem godziny policyjnej.

Warszawa, 1 lipca. W związku z przesunięciem godziny policyjnej z godz. 20 na 22 w Warszawie, mierodajno czynnik zapowiadają, że obecnie każde przekroczenie godziny policyjnej będzie surowo karane.

Przesunięcie godziny policyjnej zostało powitane przez ludność Warszawy z wielkiem zadowoleniem. Musi się jednak zwrócić uwagę na to, że mimo tej względności władz miejskich, będzie się surowo zwracało uwagę na to, aby nie zachodziły przekroczenia nowego uregulowania problemu.

Osoby, które zostaną ujęte na ulicach Warszawy po godz. 22 i nie będą mogły wylegitymować się odpowiednią przepustką, muszą się liczyć z tem, że zostaną doprowadzone przez policję na komisariat i tam, po spisaniu odpowiedniego protokołu, zostaną ukarane.

Patrole policyjne będą kontrolowały ulice w nocy i wystąpią surowo przeciwko ka-

kiej osobie, która nie będzie mogła się wylegitymować przepustką. W szczególnych wypadkach przewidziano jest przewiezienie przekraczających przepisy do jednego z obozów pracy, stacjonowanego poza granicami Warszawy. Jeśli okaże się, że zarząd miasta Warszawy uczynił zło doświadczenie, przesuwając godzinę policyjną, wówczas godzina ta zostanie z powrotem cofnięta na godz. 20.

Głosy Czytelników.

Kraków, 1 lipca. (Jo) Otrzymałmy od szych Czytelników parę uwag dotyczących komunikacji tramwajami, które podajemy, ze względu na ich słuszność i pożytek publiczny.

1) Pierwsza uwaga odnosi się do wsiadającej i wysiadającej publiczności, która wskutek niestosowania się do przepisów utrudnia sobie komunikację, a konduktorom służbę. Należy przestrzegać odpowiedniego porządku przy wsiadaniu i wysiadaniu, aby umożliwić przejazd większej ilości ludzi, nie grupować się specjalnie na pomostach. Stosowanie się do tych niezbędnych skomplikowanych przepisów ułatwia życie, zmniejsza możliwości wypadków, zdarzających się przy wyskakiwaniu z tramwaju, będącego w ruchu, a mającego miejsce wtedy, kiedy frekwencja jest duża.

2) Następnie publiczność zwraca się z prośbą do dyrekcji tramwajowej:

a) o ustawienie tabliczek informacyjnych z oznaczeniem numerów i kierunków jazdy na wszystkich przystankach dla celów orientacyjnych.

b) o większą ilość blozków 10-biletowych, a niezmiernie dogodnych ze względu na możliwość zaoszczędzenia kilkunastu groszy (punkt w dzisiejszych czasach bardzo ważny), jakoteż uniknięcia nieporozumień skutkiem braku drobnych. Dotychczas zdarza się często, że konduktorzy mają tych blozków zbyt mało w stosunku do zapotrzebowania.

STAN WODY NA WISLE wykazuje pewne wahania. Fala przejściowej podwyżki przeszła już przez Kraków. Woda w Krakowie w ciągu ostatnich 24 godzin spadła z poziomu minus 178 do minus 212. W Zawichoście woda utrzymuje się na wyższym nieco poziomie, gdyż tam dopiero dochodzi fala przyboru. W ciągu ostatnich 24 godzin stan wody podniósł się o plus 215 na 216.

(Jo) NIESZCZĘŚLIWY WYPADEK. W sobotę, w sklepie przy ul. Szpitalnej 17, pekl syfon z wodą sodową. Odlamki szkła poraniły Janinę Paderkę znajdującą się blisko i spowodowały szereg ran dartych na obu nogach. Po pierwszym zaopatrzeniu J. Paderka została przewieziona na II-gi oddział chirurgiczny.

(Jo) PRZEJECHANY PRZEZ SAMOCHÓD. Marjan Rabek, lat 12, zam. przy ul. Blich 7, został przejechany przez samochód w sobotę około godz. 18-tej na ul. Wiślicko. Chłopak doznał ogólnych kontuzji i został po zaopatrzeniu przewiezony na oddział chirurgiczny.

(Jo) OFIARA PORACHUNKÓW „KOLEZARSKICH”. Bezrobotny Jan Nozka lat 25, zam. przy ul. Kalwaryjskiej został w czasie bójki przebity nożem w klatkę piersiową. Ofiarę porachunków kolejarzskich przewieziono do szpitala św. Łazarza.

(Jo) WŁAMANIE DO FIRMY. W nocy z dnia 29 na 30 czerwca zostało dokonane włamanie do firmy „Frez-Mont” przy ul. Grzegorzewskiej 32, skąd dnieżnami sprawcy skradli dużą ilość pasów transmisyjnych wartości 2500 złotych. Policja robi dochodzenia w celu wykrycia złodziei.

MYSLI.

Kto dużo czyta, zwykły małe myśleć. * * * Kto z serca chce pomóc, nigdy nie pyta czy pomoc jest zasłużona. * * * Młodzieniec nie respektuje starszych wówczas, gdy tym brakuje godności. * * * Z niemitych pytań rodzą się kłamstwa. * * *

Kto pragnie utrzymać swoich przyjaciół, nie powinien im nigdy udzielać rad bez pytania.

WESOLY KĄCIK.

W SĄDZIE.

Sędzia do świadka: — Poczam poznał pan, że oskarżony jest pijany. Świadek: — Bo potrzasał latarnią, a później biegał dokoła i szukał śliwek. * * *

Policjant dyżurny w nocy obserwuje jakiegoś jegomościa, który już od dłuższej chwili manipuluje przy bramie jednego z domów. Podchodzi do niego bliżej i ku swemu zdumieniu spostrzega, że ów jegomość przy akompaniamencie niezrozumiałych wyrazów raz po raz wpycha cygaro do zamku. Zaintrygowany tem niecodziennym zdarzeniem stróż bezpieczeństwa, zbliża się do jegomościa, kładzie rękę na jego ramieniu i pyta:

— Co pan tu robi? Wszak tem pan zamku nie otworzy.

— A laskawec, widocznie przez pomyłkę musiałem wypalić klucz — rzekł „zawiany” jegomość.

Statystyka wojenna.

Kraków, w czerwcu.

W ciągu obecnej wojny stosunkowo rzadko spotykaliśmy się z konkretnymi cyframi co do liczebności armii, wydatków wojennych, czy też uzbrojenia. Dopiero w ostatnich tygodniach słyszeliśmy, że 60-miljonowa armia belgijska skapitulowała, że w czasie ostatnich walk na froncie francuskim wzięto do niewoli w jednym dniu 200.000 ludzi, że jak powiedział marszałek Petain, Anglicy udzielili w obecnej wojnie pomocy w postaci 10 dywizji, gdy podczas wojny światowej pomoc ta wynosiła 89 dywizji itd.

Abym więc zrozumieć ogrom tej wojny, by wiedzieć, ile puszczono w ruch milionów ludzi i miliardów franków, marek, dolarów czy funtów szterlingów, należy sobie przypomnieć pewne szacunki z czasów wielkiej wojny. W ciekawym dziele prof. Jana Dąbrowskiego pt.: „Wielka wojna” znajdziemy wiele odnosnych informacji.

W wojnie światowej 1914—1918 powołano pod broń:

Rosja rzuciła na szalę wojny 15.120.000 ludzi;

Niemcy wystawiły 13.250.000 ludzi w Anglii 8.875.000, w kolonjach i domniach brytyjskich 950.000;

we Francji powołano pod broń 7.842.000, w kolonjach 475.000;

w Belgii zmobilizowano 365.000;

we Włoszech zmobilizowano 5.250.000;

w Stanach Zjednoczonych zmobilizowano 2.433.000;

w Rumunii wystawiono armję obejmującą 1.000.000 ludzi;

w Serbji również wystawiono podobnie silną armję;

Austria powołała pod broń 3.600.000;

Turcja wystawiła armję 2.200.000 ludzi.

A teraz zobaczymy, jak się przedstawiały straty w tych krajach:

Największe straty poniosła Rosja, bo aż 7.000.000 ludzi, z czego zabitych zostało na froncie 682.600, a 3.638.000 dostało się do niewoli lub zaginęło, co w wielu wypadkach można uważać za równie śmierć. Wielka Brytania straciła w zabitych 870.000 ludzi. Francja miała zabitych 1.833.000, w czym 36.000 oficerów, obu zaś strat tj. zabitych, rannych i zaginionych do 5 milionów. Włoch ponieśli straty w ilości 600.000 zabitych na polu walki, lub też zmarłych z ran, a rannych uratowano od śmierci 949.000. Stany Zjednoczone straciły w tej wojnie 114.000 zabitych, Serbja 300.000 zabitych, Rumunia 160.000, Niemcy mieli zabitych 1.843.000, w czym 53.000 oficerów, rannych 4.277.000, jeńców zaginionych 1.000.000. Austria straciła 900.000, 855.000 zaginionych, 1.290.000 jeńców, 2 miliony rannych.

Jeżeli chodzi o ziemie polskie, to w wojnie światowej straciła, tj. Austrii, Niemiec, Rosji, Belgii, 330.000 żołnierzy, ponadto 3/4 z nich poległo, z czego 3/4 było Polakami, a mianowicie w wojsku rosyjskim walczyło 1.135.000, w austriackim 1.400.000, w pruskim 785.000. Z tego zabitych było 387.800, rannych 787.800.

Zobaczymy, jakie straty finansowe spowodowała wielka wojna. Według raportu rzeczoznawcy Perraut Pradier wojna kosztowała Wielką Brytanię 1.175 miliardów, Anglię samą 235 miliardów, Niemcy 243 miliardy, Francję 169 miliardów, Rosję 102 miliardów, Włochy 81, USA 161, Austrię 124, czyli państwa ententy wydały na wojnę 795 miliardów, państwa centralne 360 miliardów. Szkody poczynione przez wojnę zostały we Francji ocenione na 130 miliardów, zniszczono 289.000 domów, a

3 miliony hektarów leżało odłogiem w skutek działań wojennych. Zadłużenie poszczególne państwa wobec Stanów Zjednoczonych przedstawia się następująco: Wielkiej Brytanii 4.166 milionów dolarów, Francji 2.950 milionów dolarów, Włoch 1.648 milionów dolarów itd.

Ciekawym będzie porównanie tych danych o wojnie światowej z wynikami w obecnej wojnie.

Pan Pafnucy, znany elegant, prowadzi uroczą niewiaśc do wytwornej restauracji i zajmuje jeden ze stolików.

Przez cały czas siedzi w zamysleniu i kombinuje, jakby tu coś przyjemnego powiedzieć swej sąsiadce. Ta tymczasem spostrzega, że towarzyszy jej nie tkniej jeszcze zdzenia, zadaje mu więc pytanie:

— Dlaczego to pan nie nie je! Czy nie ma pan apetytu?

Pan Pafnucem wyda się, że nadeszła odpowiednia chwila, aby nadobnej towarzyszyce zrobić komplement, więc powiada:

— Gdy ktoś siedzi w towarzystwie i skawej pani, to naprawdę musi stracić apetyt.

Dziwne losy historycznego auta.

Gdy 28 czerwca 1914 arcyksiężna para austriacka padła ofiarą strzałów serbskiego konspiracyjatora Principa, rozpoczęła się dla Europy epoka strasznej wojny, która wkrótce kazala zapomnieć o samym wydarzeniu. Fatalne auto, w którym jedena księżna Hohenberg i mał jej arcyksięża Franciszek Ferdynand d'Este, zostało przejęte przez komendanta armii austriacko-węgierskiej w Serbji feldmarszałka Potiorek, który zresztą wkrótce po poniesionej na froncie klęsce dostał rozstroju nerwowego, któremu uległ. Następnie arcyksiężna i auto dostało się w ręce pewnego austriackiego generała, który również musiał się go pozbyć, gdy wadliwe funkcjonowanie hamulców byłoby spowodowało podważenie jednej z inspekcyjnych podróży katastrof.

Po tych złych doświadczeniach wycofano auto z obiegu i przypominano sobie o niem dopiero po upadku monarchji habsburskiej, gdy Bośnia i Hercegowina przypadły Jugosławii. Wtedy to dowódca wojskowy Bośni i Hercegowiny wybrał się wiosną 1923 tem autem w podróż, podczas jednak do zdarzenia z wozem ciężarowym, podczas którego obaj kierowcy zostali zaini, adiutant serbskiego generała doznał ciężkiego poranienia czaszki, a on sam złamał rękę, co spowodowało jej amputację. Na tym jednak wypadku nie skończyły się komplikacje, spowodowane przez auto. Następnym właścicielem auta był dr Vyzar, lekarz powiatowy, który również padł ofiarą wypadku, a ciało jego zostało znalezione w rowie przydrożnym pod autem.

Musiano auto przemałowad i wyreperować, by móc je sprzedać dalej. Tym razem nabył je pewien kupiec serbski, który wraz z autem wpadł do Dunaju w okolicy miejscowości Pancevo. Jedną z ostatnich ofiar tragicznego auta był pewien fabrykant motocykli, Szwajcar Bluntli.

Nabywszy samochód, szczytył się on jego posiadaniem i żartował gdy ostrzegano go przed jego użytkowaniem. Chcąc niejako zademonstrować, że mu się nie miego nie stanie, wybrał się ze znajomymi na wycieczkę w Dolomity. Na ostrym zakręcie jeźniak zderzył się z samochodem i zutobocem. Rapotował, zabijając właściciela auta. Ostatnim właścicielem samochodu był pewien grecki kupiec, który wybrał się w niem ze swoją narzeczoną i kilkoma przyjaciółmi w okolicy Skoplie. Wobec tego, że była to noc, wpadł na rampę kolejową i tak silnie uderzył autem, że wszyscy pasażerowie zostali zabiteli. Od tego czasu starano się bezskutecznie sprzedać auto, już nietylko jako środek lokomocji, ale poprostu jako stare żelazo. Nie znalazł się jednak jeden kupiec i auto do dziś dnia stoi w starym garażu w porcie rzeki Sawy w Belgradzie. Najwłaściwem dla niego miejscem byłoby muzeum wojskowe, związane z dziejami wojny światowej.

Przyszłość „pachnącego” filmu.

Wiemy, że przed wojną mówiono o filmie plastycznym, który miał być w najbliższym czasie zrealizowany, nie doszedł jednak na większą skalę do skutku. Obecnie podaje prasa europejska wiadomość o filmie obliczeniowym nietylko na zmysł wzroku, co na zmysł powonienia. Oto skonstruowali dwaj Szwajcarzy Hans E. Laube i Robert Barth aparat, przy pomocy którego można robić zdjęcia „powonieniowe”. Aparat ten składa się ze skrzynki metalowej, zaopatrzonej w kontakty i posiadający rodzaj kamafu, jakie spotykamy w urządzeniach wentylacyjnych w fabrykach i składach towarowych. Najważniejszą częścią aparatu, jest t. zw. „antena powonieniowa”. Obecnie rozpoczęto właśnie kręcenie pierwszego filmu, z tej dzwonej nowej serji. Będzie on stanowił sensację w światowym pawilonu na światowej wystawie w N. Jonku. Tytuł brzmi: „My dream” i odnosi się do perfum głównej artystki, występującej w nim.

Szantak małżeński.

Humorystyczny, ale również tragiczny wypadek wydarzył się ostatnio w miasteczku Marietta, w stanie Ohio (USA). Oto póżcał zabiegać o względy pięknej córki farmera Murie Halsey, właścicielki fabryki, 28-letni Józef Dickson i wkońcu został przyjęty przez ojca panny. Po ceremonji ślubnej udalo się całe towarzystwo do najlepszego lokalu miasteczka, by tam zjeść wytworny lunch. Wszystko składało się jaknajlepiej, gdy w pewnej chwili doręczono młodej małżonce list, pisany przez żonę Dicksona, w którym ona zawiadamia ją, że mał jej jest zwykłym szantażystą, który odopiero wyszedł z więzienia i popełnił obecną bigamję. Oburzona rodzina panny Muriel zareagowała czynnie na miewagę wyrażoną przez Dicksona, a biedny delikwent poranicony i w poszarpanem ubraniu znalazł się wkrótce na ulicy.

Dziwne znalezisko na polu bitwy.

Wśród wielu niezwykłych drobnych wydarzeń na polu bitwy należy wspomnieć następujące, które naprawdę zasługują na wyróżnienie. Oto pewien żołnierz niemiecki znajduje na polu bitwy nad Sommą, w okolicy Dompleres zegarek, na którym wygrawerowany jest napis: Bernard Schmid, Erkheim 1907. Znalazca zegarka oddaje go burmistrzowi okręgu Erkheim, w prowincji Memmingen i teraz dopiero okazuje się, że rzeczywiście pewien mechanik Bernard Schmid, który był kanonierem podczas wojny światowej zgubił swój zegarek podczas walk nad Sommą. Okazało się, że znalazł go wtedy jakiś żołnierz francuski, który posługiwał się zegarkiem przez dłuższy czas, a obecnie po 25 latach zgubił go w obecnej wojnie, by został on odnalezionym przez innego żołnierza.

PODANIA, niemieckie wykonuje: Florjanska 55, Firmiana Chłostejajska. 21942

CUKIERNICZEJ karty rzemieślniczej poszukuje: Zgłoszenia z kartą: „Polar”, Kraków, Wisła 5. 21924

NAPRAWIA bez śladu uszkodzoną garderobę jedynie Tkalinia Sztuczna, Rynek Główny 26 (daw. ul. Mikolajska 32). 21846

MIERNICZY PYZYŚCIEZY inż. Roman Palmarczuk otworzył i prowadzi biuro miernicze w Jarosławiu, ulica Dietziusa 15. Zarządza sprawy inżynierskie jarosławskich. 15948

ARTYSTYCZNA Tkalinia naprawia bez śladu uszkodzoną garderobę, czyści chemizony, farbuje, naprawia, przeciera białą wszelką garderobę: Kraków, Grodzka 6, telefon 180-58. 21943

WROŚBITA ŚWIATOWEJ ŚAWY posiadał najcenniejszą kabala taksikiem egipskim Stadharta, Powiśle 12, I. p. 21950

UCIEKŁA sialona papuzka. Wyższe wyznagrodzenie znalazcy. Niemiecki Szpital, Robert, Koebstrasse 37. 21486

„HALAMA” Pensjonat, Zakopane, ul. do Skoczni — zaprasza, ośrodek zimowy, utrzymanie — ceny przystępne. 1579K

JASNOBŁY WISZNAPURI, znany w kraju — zagranicą. — Wyświetla sawite tajniki przeszłości — przyszłości w transle: Długa 5. m. 6. 21916

Flizy Posadzki Kaffie Rury kamienkowe Wyroby fajansowe polca

Leopold STOFF młodo, ul. Starowilna 29 Zarząd Komercyjny. 1573K

Centrala chemiczna „Jarod” Tarnów Tercia 39

CHOROBY płuc leczy „PINUZAN” pod gwarancją, są swrotom pianisty, zafirmowane, kaszel, astma zadawalona. — Fondu „PINUZAN”, jako środek wyprubowany przez Profesorów Kliniki Uniwersyteckich, leczy skutecznie również katarz, żółdka, choroby wszystkich płucnych chorób, że prawdziwy „PINUZAN” jest do nabycia tylko w wytwórni „PINUZANU” Kraków, Stary Rynek Kieparski 5, I. p. Przyjęcia chorych od godz. 9—1 i od godz. 3—6. Porady lekarskie od godziny 4—5-tej.

Pokój umeblowany komfortowy przy ulicy Eryblikiewicza do wynajęcia od zaraz tylko artystycznym. Zgłoszenia Goniec Krakowski Kraków „Nr. 21840”. 21840

Firma **Samuel Pluczenik** pod niemiecko-powierńczonym zarządem Kraków, ul. Dietla 41 polca 21876 **bogaty wybór chustek.**

Cukiernia „Europejska” Kraków, Rynek Główny 35 polca: 1575K **znane z dobrej wyroby cukierniczej**

Aleksander Chilewski studenta zmarł w Ruchowej dnia 29 czerwca 1940 r. Pogrzeb z kaplicy Starego Omentarza w Tarnowie do grobowca rodzinnego, odbędzie się dnia 2 lipca o godzinie 16-cj. — Zakład pogrzeb. Concordia Tarnów.

HELENA SKUMNA. **Książę gangster.** 13) — Aleksandrze! — Jedynej Kochany... — Malenka! — powiedział wesolo. Nie mogę cię narazie pocałować. Widzisz jak jestem zajęty. Zśród gości wybiegli dwaj panowie, w strojach włoskich gondolierów. Ale zamiast stalowych wiosel każdy z nich miał w rękach rowolwor i stalowe ładuski. — Narozcie! — ryknął Müller, przykładając lufę rowolworu do skroni Duffy'ego. Teraz już koniec z tobą, Duffy. — Dzieki jego królów... przepraszam, dzięki panu Creziere... ach, przecież nie ma już co używać, dzieki jego wysokości, nareszcie spadłeś w nasze ręce. Zbirze! Duffy wydal ze siebie ochryply okrzyk. — Alas! to jest hochstapler, oszust! — wrzasnął. — Pradziwy książę jest w Biarritz! Jego Królewska Wysokość powołał sobie na stołny, wesoly niczem nieskrepowany śmiech. — W Biarritz znajduje się pułkownik Alfred Rodos — zawołał — i na moje wyraźne polecenie rozpowszechnia wiadomości, że i ja tam jestem. Nie należy zbyt ufać gazetom, gdy chodzi o książąt, szanowni panowie Hektor i Duffy. Jestem prawdziwym księciem. Ale uważałam, że mogę nim

nie być na przeciąg tygodnia, jeśli za tę cenę mam przyczynić się do unieszkodliwienia takich kotrów, jak ty i ten drugi! Zrozumiano! Powłóre, zarezam się dzisiaj z panną von Winterfeld i nie chciałem, aby zjechał mi sie tutaj na kark cały grecki dwór. Ale to was już nie powinno obchodzić. Panowie spełnijcie swoją powinność. Müller zreczenie sprepowadł dlonie Duffy'ego. Bałm chciał to samo uczynić z Hektorem, gdy wtem stala się rzecz bardzo groźna i niespodziewana. Hektor błyskawicznie opuścił ręce i w tej chwili w jego prawej dłoni błysnął długi waski nóż. Ale nim zdążył wykonać gwałtowny ruch, huknął strzał. Bandyta zachwiał się, wodząc zdumionym wzrokiem wokolo. Nóż beśsilnie upadł u nóg księcia, który również ze zdumieniem rozglądał się na wszystkie strony. Skąd padł strzał — kto uratował życie księcia? Hektor już kłoczł na podłodze, brocząc obficie krwią. Książę maglo wybiegli z salonu i pędem zbiegli w dół po szerokich schodach. Usłyszał warkot zapuszczanego motoru, po chwili z szeregu aut zaparkowanych przy pałacu, wysunęła się limuzyna, która odrazu ruszyła szalonym pędem. Aleksander usiadł przy kierownicy najbliższego samochodu i ruszył w ślad za tajemniczym zbiegiem. Po chwili dognal go i zmusił do zatrzymania samochodu. Noc była ciemna, bezksiężycowa, ale książę bez trudu poznał

piękną postać kobiecą, siedzącą przy kierownicy auta. Poznał jej wspaniałe platynowe splety, opadające ciężko na barki, poznał jej nielone, o tajemniczym blasku oczy. — Mimi! — zawołał. Odpowiedział mu głuchy szloch. Kobieta pochylała głowę i platynowe włosy zakryły niemal kierownicę. Książę jednym skokiem znalazł się przy niej. — Mimi, możesz ty mi uratować życie? Dlaczego to zrobiłaś? — Podniosła na niego swe fascynujące oczy. Ale nie było już teraz w nich tego zielonkawego blasku namiętności, zalane były łzami. — Bo chciałam ocalić człowieka, którego pokochałam — odparła z prostotą. — Od początku serce mówiło mi, że wasza wysokość jest prawdziwym księciem, a nie oszustem. Proszę mi wybaokyc to słowo. I pokochałam waszą wysokość. Czyż można się czemu dziwić i kiedy zrozumiałam, że wasza wysokość chce zgubić Duffy'ego i Hektora nie zdradziłam tego, bo oddawałam przagnęłam się pozbyć ich jarzma, oddawałam już przagnęłam żyć uczciwym życiem. Ale bałam się — okropnie się bałam — bo grozili mi zawsze śmiercią, ilekroć prosiłam, aby przestali mnie zmuszać do hańbiącej roboty. Teraz kiedy widziałam, że Hektor zamierza rzucić nożem w waszą wysokość, a i on umie rzucić — o umie — trafiłby napewno strzeliłam bez namysłu. — To wszystko — miała. Książę milczał, gładząc machinalnie dłoń skruszonej grzeszniczki.

— Wasza wysokość, — podjęła Mimi — ja wiem, że człowiek powinien ponieść odpowiedzialność za swoje postęпки. Ale proszę mi umożliwić, powróć do uczciwego, obywatelskiego życia. Ja nie jestem kobietą zepsutą, to przypadek spowodował mnie na drogę występku — mówila gorąco. — A teraz szczęśliwy przypadek daje mi nadzieję nowego życia. Aleksander patrzył w jej zalane łzami oczy i nader przypominał sobie, że musi wracać do pałacu von Winterfelda. Ujął Mimi za ramię i powiedział serdecznie: — Jedź w świat, Mimi, i rozpocznij nowe życie, którego pragniesz. Jeśli ci potrzeba pieniędzy... Potrząsnęła gwałtownie głową, chwyciła dłoń Aleksandra i wycisnęła na niej pocałunek. — Ale on oswobodził rękę, przyotworzył do siebie kobietę i ostatni raz ucałował jej pełne, keraz wilgotne od łez, usta... Po chwili pędził już w stronę pałacu. — W salonach tymczasem rozwiązały się Jeszyki. Müller telefonował po swych podkomendnych i po chwili Duffy i ciężko ranny Hektor zostali w kajdanach odwiezieni do więzienia. Chaos okrzyków, pytań, dźwięków śmiechów radości, gwarnych przypominających groźnych chwil napaadów uderzał w uszy, jakiś fantastyczny chór. Po chwili jednak sensacja bandyckiego najsieda zapomniana została na dalszy plan, przez daleko większą sensację, elektryzującą tłum gości... (Ciąg dalszy nastąpi.)

